

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας, παραλείποντας να λάβει τα μέτρα που απαιτούνται για να συμμορφωθεί προς τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού (ΕΚ) 847/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη διαπραγμάτευση και εφαρμογή των συμφωνιών περί αεροπορικών μεταφορών μεταξύ των κρατών μελών και τρίτων χωρών ⁽¹⁾, ή, εν πάση περιπτώσει, μη κοινοποιώντας τα μέτρα αυτά στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα ως άνω άρθρα του κανονισμού αυτού·
- να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Πολωνίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 5 του κανονισμού 847/2004 επιτάσσει στα κράτη μέλη να διασφαλίζουν την «κατανομή των μεταφορικών δικαιωμάτων μεταξύ των επιλέξιμων [...] αερομεταφορέων [της Ένωσης] βάσει διαφανούς διαδικασίας που δεν εισάγει δυσμενείς διακρίσεις». Επιπλέον, κατά το άρθρο 6 του κανονισμού, τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να ενημερώνουν την Επιτροπή αμελλητί για τις διαδικασίες που ακολουθούν προς εφαρμογήν του άρθρου 5. Η δε Επιτροπή δημοσιεύει τις διαδικασίες αυτές στην Επίσημη Εφημερίδα. Η υλοποίηση των διαδικασιών για τις οποίες κάνουν λόγο οι διατάξεις αυτές εξαρτάται από την έκδοση σχετικού υπουργικού διατάγματος εφαρμογής από τον αρμόδιο για τις μεταφορές υπουργό. Το διάταγμα αυτό δεν είχε ακόμη εκδοθεί όταν ασκήθηκε η παρούσα προσφυγή και, εν πάση περιπτώσει, οι πολωνικές αρχές δεν έχουν ενημερώσει την Επιτροπή συναφώς. Υπό τις περιστάσεις αυτές η Επιτροπή συνάγει ότι η υλοποίηση των διαδικασιών για τις οποίες κάνει λόγο το άρθρο 5 του κανονισμού 847/2004, καθώς και η σχετική ανακοίνωση στην Επιτροπή βάσει του άρθρου 6 του εν λόγω κανονισμού, δεν είναι δυνατές, εφόσον δεν υφίστανται οι σχετικές διατάξεις στην πολωνική νομοθεσία.

⁽¹⁾ EE L 157, σ. 7

Αναίρεση που άσκησε στις 23 Φεβρουαρίου 2012 ο Louis Vuitton Malletier κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα), της 14ης Δεκεμβρίου 2011, στην υπόθεση T-237/10: Louis Vuitton Malletier κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Friis Group International ApS

(Υπόθεση C-97/12 P)

(2012/C 126/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Louis Vuitton Malletier (εκπρόσωποι: P. Roncaglia, G. Lazzeretti, M. Boletto, E. Gavuzzi, avvocati)

Αντίδικοι στην αναιρετική διαδικασία: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Friis Group International ApS

Αιτήματα των διαδίκων

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να ανατρέψει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που απέρριψε την προσφυγή που άσκησε η αναιρεσείουσα κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως και, επομένως, να ακυρώσει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών, στο μέτρο που κήρυξε άκυρο το κοινοτικό εικονιστικό σήμα υπ' αριθ. 3693116 για συσκευές και όργανα οπτικής, όπως «γυαλιά, γυαλιά ηλίου και θήκες γυαλιών» της κλάσεως 9, «θήκες κοσμημάτων από πολύτιμα μέταλλα, κράματα αυτών ή επιστρωμένα με αυτά» της κλάσεως 14, και «ταξιδιωτικοί σάκοι, σετ ταξιδιού (δερμάτινα είδη), μπαούλα και βαλίτσες, ιματιοθήκες για ταξίδια, βαλιτσάκια καλλυντικών, σακίδια πλάτης, ξύωμες μπλούζες, τσάντες, χαρτοφύλακες και δερμάτινοι χαρτοφύλακες, θήκες, πορτοφόλια, κλειδοθήκες, καρτοθήκες» της κλάσεως 18,
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Louis Vuitton Malletier S.A. στις διαδικασίες αυτές,
- να καταδικάσει τη Friis Group International ApS στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Louis Vuitton Malletier S.A. στις διαδικασίες αυτές.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα αίτηση αναίρεσεως προβάλλεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα ⁽¹⁾ κρίνοντας ότι ο απόλυτος λόγος απαραδέκτου που προβλέπεται στη διάταξη αυτή ισχύει για το κοινοτικό εικονιστικό σήμα υπ' αριθ. 3693116 (αποκαλούμενο «FERMOIR S») όσον αφορά όλα τα προϊόντα των κλάσεων 9, 14 και 18, εκτός των προϊόντων «κοσμήματα στα οποία περιλαμβάνονται δαχτυλίδια, κλειδοθήκες, πόρπες και σκουλαρίκια, μανικετόκουμπα, βραχιόλια, μπρελόκ, καρφίτσες, περιδέραια, καρφίτσες για γραβάτες, διακοσμητικά, μενταγιόν· είδη ωρολογοποιίας και άλλα χρονομετρικά όργανα και συσκευές, στα οποία περιλαμβάνονται ρολόγια χειρός, κουτιά για ρολόγια χειρός, ξυπνητήρια· καρυσθραύστες από πολύτιμα μέταλλα, κράματα αυτών ή επιστρωμένοι με τα υλικά αυτά, μονά κηροπήγια από πολύτιμα μέταλλα, κράματα αυτών ή επιστρωμένα με τα υλικά αυτά» της κλάσεως 14 και των προϊόντων «δέρμα και απομιμήσεις δέρματος» και «ομπρέλες» της κλάσεως 18.

Πρώτον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη κατά την εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση της νομολογίας που αφορά τα τριδιάστατα σήματα (τουλάχιστον όσον αφορά την πλειονότητα των προϊόντων που καλύπτονται από το επίδικο σήμα) θέτοντας ως νομικό κριτήριο για τον βαθμό διακριτικότητας την προϋπόθεση να «αποκλίνει» το σήμα «FERMOIR S» «σημαντικά από τα γενικώς ή συνήθως ισχύοντα στον κλάδο», προϋπόθεση η οποία υπερβαίνει το γενικό όριο (δηλαδή, το «ελάχιστο διακριτικό χαρακτήρα»).

Στην πραγματικότητα, από τη νομολογία προκύπτει σαφώς ότι, για την εφαρμογή του ορίου της «σημαντικής αποκλίσεως», το οποίο είχε προβλεφθεί αρχικά μόνο για τα τρισδιάστατα σήματα, το οικείο σημείο πρέπει να συνδέεται με τα σχετικά προϊόντα με τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση, πράγμα που σημαίνει ότι το σημείο αυτό πρέπει να είναι πιστή αναπαράσταση είτε ολόκληρου του προϊόντος είτε ενός από τα κύρια μέρη του, αμέσως αναγνωρίσιμη, και να γίνεται αντιληπτό από τους καταναλωτές ως τέτοιο.

Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι κάθε σήμα που απεικονίζει το σχήμα ενός μέρους του προϊόντος υπόκειται στις αρχές που έχουν διατυπωθεί για τα τρισδιάστατα σήματα, εκτός αν είναι απολύτως αδύνατο να ιδωθεί από εννοιολογικής απόψεως το σημείο αυτό ως μέρος του προϊόντων τα οποία προσδιορίζει. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο, αντί να εξετάσει αν το επίδικο σήμα θα μπορούσε να εκληφθεί από το κοινό ως ουσιώδες μέρος των προϊόντων που προσδιορίζει, περιορίστηκε στο να εξετάσει κατά πόσον το σήμα αυτό μπορούσε θεωρητικά να χρησιμοποιηθεί ως μηχανισμός κλεισίματος για τα προϊόντα των κλάσεων 9, 14 και 18.

Δεύτερον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε κατά την εκτίμηση του κύρους του επίδικου σήματος σε σχέση με τα προϊόντα εκείνα που κρίθηκε ότι μπορούσαν να συμπεριλαμβάνουν μηχανισμό κλεισίματος, κατά παράβαση των κανόνων περί του βάρους αποδείξεως και παραμορφώνοντας τα αποδεικτικά στοιχεία.

Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη προσηκόντως το τεκμήριο εγκυρότητας των καταχωρισμένων κοινοτικών σημάτων απαιτώντας από την αναιρεσείουσα να «προσκομίσει συγκεκριμένες και τεκμηριωμένες ενδείξεις που να αποδεικνύουν ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση έχει εγγενή διακριτικό χαρακτήρα» και απάλλαξε έτσι τη Friis από το βάρος αποδείξεως της ακυρότητας του επίδικου σήματος.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να ανατρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος της που δέχθηκε εν μέρει την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 24ης Φεβρουαρίου 2010, στην υπόθεση R 1590/2008-1, με την οποία είχε κηρύξει άκυρο το επίδικο σήμα για τα προϊόντα των κλάσεων 9, 14 και 18.

(¹) EE L 11, σ. 1

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) στις 24 Φεβρουαρίου 2012 — Wim J. J. Slot κατά 3 H Camping-Center Heinsberg GmbH

(Υπόθεση C-98/12)

(2012/C 126/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσίων: Wim J.J. Slot

Ανααιρεσίβλητη: 3 H Camping-Center Heinsberg GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Υφίσταται σύμβαση καταναλωτή, υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 (¹), όταν έμπορος, μέσω της διαμορφώσεως της ιστοσελίδας του, κατευθύνει τη δραστηριότητά του σε άλλο κράτος μέλος, ένας δε καταναλωτής που κατοικεί στην επικράτεια του εν λόγω κράτους μέλους μεταβαίνει, βάσει των πληροφοριών στην ιστοσελίδα του εμπορίου, στον τόπο της έδρας του τελευταίου, όπου τα συμβαλλόμενα μέρη συνάπτουν σύμβαση

ή

στην περίπτωση αυτή, το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 44/2001, επιβάλλει να συνάπτεται η σύμβαση κατά τον τρόπο που συνάπτονται οι εξ αποστάσεως συμβάσεις;

2) Εάν το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι, στην περίπτωση αυτή, η σύμβαση πρέπει καταρχήν να συναφθεί κατά τον τρόπο που συνάπτονται οι εξ αποστάσεως συμβάσεις;

Θεμελιώνεται η διεθνής δικαιοδοσία που προβλέπεται για τις συμβάσεις καταναλωτών κατά το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 44/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 16, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, όταν τα συμβαλλόμενα μέρη δεσμεύονται εξ αποστάσεως μέσω προσυμφώνου, το οποίο καταλήγει αργότερα άμεσα στη σύναψη συμβάσεως;

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

Προσφυγή της 7ης Μαρτίου 2012 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-127/12)

(2012/C 126/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: W. Roels και F. Jimeno Fernández)

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας